

10, 12, 16, 24, 28, 45
svila za birmance

Anton MACUN Maribor

ševanju je najprej vse priznal Godar, nato pa še ostala dva.

Ozadje aretacije in krivde.

Dne 31. marca so odpeljali v avtomobilu trije neznanci, ki so se predstavili kot policijski uradniki, iz Feldbacha monterja Hoferja. Hofer je bil svojčas hitlerjanec, a je baje pozneje oblastim izdajal imena najbolj zagrizenih avstrijskih narodnih socializmov. Šele čez par dni so našli Hoferja v malem potoku pri Cmureku blizu naše meje z vrvjo krog vratu in zadavljenega. Omenjeni Godar je izpovedal, da sta Wötsch in Schellauf zadavila Hoferja z vrvjo v avtomobilu na vožnji iz Feldbacha proti Cmureku. On je sedel pri šoferju in se umora ni udeležil. Med morilcema in žrtvijo se je vršila dolgo časa huda borba. Ko so odvrgli truplo, jih je neznan šofer odpeljal proti Lutanam, kjer so se izmuznili mimo av-

strijske obmejne straže in pribežali k nam.

Še nepojasnen zločin.

Dne 1. aprila so ustavili v Gradcu na ulici neznanca nekega Leopolda Kralika, sina bivšega lastnika sedajne mariborske tiskarne, pobili so ga na tla ter zavlekli v avto. V avtomobilu so v okolici Gradca Kralika ustrelili in so vrgli truplo v obcestni jarek.

Hofer in Kralik sta bila na tajni seji vodstva narodno-socialistične stranke obsojena na smrt in določene so bile osebe, ki so izrečeno smrtno obsodbo na opisani način izvršile.

Hoferjeve morilce imajo in jih je policija že izročila okrožnemu sodišču v Mariboru; kod in kje se skrivajo Kralikovi rablji, bodo že naše ali avstrijske oblasti razkrile.

DRUŠTVENE VESTI

Sv. Lovrenc na Pohorju. Na belo nedeljo dne 19. t. m. priredi tukajšnje Kmečko bralno društvo v Katoliškem društvenem domu ob 3. uri popoldne vojno dramo »Stilmondski župan«. Igrali bodo člani mariborskega ljudskega odra. Vabimo vse, da si to krasno igro ogledajo!

Zgornja Poljskava. Prosvetno društvo »Skala« je izkazalo z zelo lepim sporedom čast svojim materam na materinskem dnevu 25. marca. Pri srčne deklamacije in kot uvod krasno izvajana »Prisega mater«, nas je zadivila. Skupina deklet je prisegla zvestobo skupni materi »Sloveniji«. Sledila je drama v 4 dejanjih »Bele vrtnice«, ki je bila prav dobro podana.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Bi pa bila zares krivica za naše matere in njihove otroke,

če ne bi poročali, kako lepo proslavo so na Marjin praznik naši mali materam pripravili. Z lepimi deklamacijami in prizorčki so jih slavili in jim tudi zapeli ljubke pesmice — resne, ganljive, a tudi veselo o »Vančku-zaspančku«, ki pa zdaj že Dominus vobiscum poje. Zelo primerno so se oddožili tudi duhovnim materam, svojim vrlim gospodičnam učiteljicam, posebno gospodični Mariji Osenjakovi, ki so ji v hvaležnosti za njeno skoro 40 letno požrtvovalno vzgojno delovanje izročili majhen spomin. Najmanjše so se pa še posebej postavile kot »Tri mamice«.

Šmartno pri Velenju. Vrhunec letošnje igralske sezone bo uprizoritev lepe sodobne dramske igre »Podrti križ«, ki jo bo priredilo tukajšnje Prosvetno društvo na belo nedeljo 19. aprila ob 3. uri popoldne v društvenem domu v Šmartnem.

Frankolovo. Katoliško prosvetno društvo »Slomšek« priredi na belo nedeljo v Društvenem domu popoldne po večernicah ob treh igro »Črna žena« v štirih dejanjih.

prosil za mir. Italijani so že objavili mirovne pogoje: Abesinija mora sprejeti pogodbo, ki je bila že leta 1896 pred porazom pri Adul sklenjena med Italijo in Abesinijo. Po tej pogodbi bi pripadlo Italijanom veliko ozemlja, nad ostalo Abesinijo pa bi imeli pokroviteljstvo, tako da bi stvarno postali lastniki cele velike abesinske države. Abesinski cesar naj bi bil obdan od italijanskih svetovalcev.

Italijani gradijo z vso naglico ceste v osrednjo Abesinijo.

V zadnjem času je poveljstvo italijanskih inženerskih čet zelo pospešilo gradnjo cest, ki vodijo v osredje Abesinije. Dograjena je av-

ogniti; da, še desetkrat hujši se je pokazal greh, kakor je bil v resnici. Danes, jutri gotovo bodo že vsi v Podkrajju vedeli povedati, kak je bil stari Dvornik in s kakim grehom na duši je legel v grob. Ne, ne! Zdaj mora govoriti! Zdaj mora očeta opravičiti! Mora!

Ves razburjen je bruhnil iz sebe:

»Gospod sodnik, ne verjemite tej lažnivki! Jaz vem, kako je bilo s testamentom.«

»Vi ste vendar rekli, da ne veste za testament,« je dejal sodnik strogo.

»Nisem vedel, da je še kje; toda to, kar je v njem, mi je bilo znano! Nekaj tednov, preden so umrli, so mi oče vse povedali. Ni kriv Matvozov Aleš, tudi moj oče ne toliko — kriva je ta! — Pokazal je na Blazinko. — »Ta je očinemu ujcu ukradla testament in je mojega očeta nagovorila, naj ji dajo tri tisočake, pa bo pismo skrila. Moj oče je dolgo niso hoteli poslušati, nazadnje jih je pa le premotila.«

»Lažnivec! Oderuh!« je zahreščala Blazinka, ki je vsa prebledela in se stresla. »Gospod sodnik, ali ne čujete, kako se laže? Najprej ni o testamentu ničesar vedel, zdaj pa vse ve. On si je obdržal krivični denar. Tat pa lažnivec pod enim klobukom vedrila.«

»Prisežem lahko, da je resnica, kar govorim,« je rekel Tevž.

Sv. Jurij ob južni žel. Tiho a vztrajno dela šentjurska mladina. Ni treba naštevati posameznih sestankov, ki jih imata obe kongregaciji, fantovska in dekliška, fantovska katoliška akcija in prosvetno društvo, na katerih se naša mladina izobražuje in vzgaja v načelni jasnosti za življenje. Omenimo med prireditvami samo igro »Črnošolec«, ki jo je priredila fantovska kongregacija; sprejem v dekliško Marijino družbo na praznik dne 25. marca s kratko duhovno obnovo. Živimo v času, ki zahteva močne vere in jasnosti v načelih, da bomo vzdržali v današnji zmedi. Zavedamo se, da nas bo rešila vera in življenje po naukih katoliške cerkve, ne pa ime. — Na cvetno nedeljo in veliki petek so peli cerkveni pevci Kimovčev slov. Pasijon.

Šmarje pri Jelšah. Odkar nam je notranji minister g. dr. Ant. Korošec pred desetimi meseci odprl naše prosvetne domove, se je naše »Prosvetno društvo« prav marljivo poprijelo dela, tako fantovski, še bolj pa dekliški odsek. Z veseljem ugotavljamo, kako rada se naša mladina zbira pri sestankih in kako navdušena je za plemenitejšo boljše prireditve. Toda sredi dela nas je v teku dobrih 14 dni dvakrat sklicalo nezaželjeno vabilo: »Pridite v Dom, da se poslovimo od svojih dveh odličnih članov g. Jožeta Kokalj in g. Antona Trebše, ki sta poklicana v svoji službi na odličnejša mesta: G. J. Kokalj k Stolu sedmorice v Zagreb in g. A. Trebše k okr. cestnemu odboru v Ljubljano.« Poinoštevilno smo se zbrali obakrat in vsakemu posebej priredili za slovo spominsko proslavo z govori, simboličnim prizorom in pevskimi točkami. Poslovitvena prireditve — preprosta sicer, a iskrena in prisrčna — naj bi povedala, kako hudo nas je zadelo, da izgubimo dva naša odlična moža in člana. Malo nas je in imamo malo naših tako požrtvovalnih izobraženih mož; in še to majhno število se krči. Kar strah nas je. Težko nam je toliko bolj, ker čutimo ob slovesu še bolj, kako tesno nas je vezala vez enega duha in enega srca, in da bomo zelo občutno pogrešali njuno pomoč, ki sta nam je doslej tako nesebično nudila. Brez najmanjšega preti-

»Kar tako vam sodišče prisege ne da,« je pripomnil sodnik. »Najprej morate vse pojasniti, kaj in kako vam je oče povedal.«

Tevž zdaj ni več okleval, ampak je vse na drobno povedal, kar je vedel od očeta, in ni pozabil omeniti, kako je Blazinka očetu trdila, da je testament zažgala; očitno pa ga je spravila, da bi ga imela kakor orožje v rokah. Tekom let je izsilila od očeta precej denarja; zadolžnice je sicer podpisala, vrnila pa ni ničesar. Tega denarja se je z obrestmi vred nabralo okoli sedem in dvajset tisoč dinarjev; za ta znesek jo je pred osmimi tedni terjal. Ker ni vedela kaj, je poslala testament na sodnijo — kdo drugi kakor ona?! —, da bi na tak način zahtevala svoj delež iz testamenta in še bogve koliko obresti in odškodnine.

»Gospod sodnik, to je vse zlagano! Ali ne vidite, kako hoče po sili očeta oprati in mene obdolžiti? Tožim ga za razžaljenje časti!« je vpila Blazinka.

»Tiho zdaj!« je zapovedal sodnik. »Govorili boste, ko vam bom dal besedo.«

Tevž je pripovedoval, koliko je oče prestal, da ni imel mirne ure in da je od same bridkosti zbolel. Ponoči ga je večkrat hotelo zadušiti; ko je čutil smrt pred durmi, se je odločil, da pojde k sodniji in da tu vse pove. Na poti, tam pri onem znamenju pod Dvornikom, se mu je razvezal jezik. Le s težavo

ravanja moramo o njih poudariti, da nista bila katoliško-prosvetna samo v dvorani, temveč ravnatoko tudi v življenju: kot značaja skozinskoz, ki nista klonila pred nasiljem, in pa kot praktična katoličana. Brez dvoma sta dala tako naši mladini več, kot bi ji mogel dati v svojih govorih tudi najboljši predavatelj. Zavedamo se torej, kaj smo izgubili. Težko nam je. Toda

Bog ju kliče drugam. Gosp. Kokalj in g. Trebše, Vama iskreno častitamo! Obenem Vama iz dna duše izrekamo najtoplejšo zahvalo za vso ljubezen in delo, ki sta ga žrtvovala za izobrazbo naše mladine. Mladina vaju ne pozabi, ostane vama vedno hvaležna. Bog naj Vama pa da na Vajinih novih mestih veliko zadovoljstva, moči in zdravja! — »Prosvetno društvo«.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Slovenjgradec. Takaj smo položili k večnemu počitku ob zelo obilni udeležbi Marijo Soklič, mater našega mestnega g. župnika. Pogreb je vodil in se je poslovil od blage rajne ob odprtem grobu g. monsignor in dekan Fr. K. Meško. Udeležilo se je spremstva na zadnji poti poleg ljudskih množic iz mesta ter okolice 8 duhovnikov, med temi župniki iz okolice, monsignor in profesor Vreže iz Maribora ter profesor Raznožnik iz Zagreba. Pevci so zapeli žalostinki pred hišo žalosti in grobu. Dobri rajni boji Vsemogočni plačnik, sinu župniku naše sožalje!

St. Janž na Drav. polju. Pri nas smo pokopali pri obilni udeležbi faranov vzorno Marijino družbenico Marijo Rehakovo iz Loke. Bila je velika dobrotnica farne cerkve, kateri je krasila oltarje redno vsak teden s cveticami. Bodi ji Bog plačnik. Nadalje smo spremili k večnemu počitku blago staro mamico in babico 79 letno Fideršek Ano iz Braunsveiga. Bila je verna žena in Bogu vdana vse čni življenja.

Grajena-Ptuj. V soboto 4. aprila smo pokopali v cvetu mladih let 15 let staro Antonijo Ribič. Bolehala je pol leta in je bila v bolnici v Gradcu, Mariboru in Ormožu, kjer je tudi umrla. Imela je neozdravljivo bolezen sarcom, ki ji je kljub vsem trudom zdravnikov podlegla. Bila je edinka, zato je tembolj težko za očeta; mama pa jo je že čakala na onem svetu, umrla ji je, ko je hčerka bila stara šele 8 let. Mirno spavaj, draga Tončka! Preostanim naše sožalje.

Noršinci-Salinci pri Ljutomeru. Odprta noč in dan so groba vrata; tako so se odprla groba vrata v kratkem blagi materi uglednega posest-

nika Ludvika Brunčiča iz Noršinec in blagemu očetu njegove dobre žene Antonu Slaviču iz Šalinc, ki je bil vobče spoštovan in priljubljen vsem, od blizu in daleč znanim ter prava stara kmečka korenina. Dobra pokojna mati Terezija Brunčič je bila dobra svetovalka v vseh gospodarskih panogah ter je znala marsikomu nasvetovati za obstoj in procvit gospodarstva. Blagi oče Anton Slavič je bil istotako v vsem svojem življenju ugleden kmetovalec ter je izročil po smrti svoje dobre žene vzorno posestvo svojemu sinu Francu, ki je pravi naslednik svojega rajnega očeta. Pogreba obeh rajnih se je udeležilo veliko število znancev in sorodnikov kakor tudi gasilski četli sta poklonili zadnjo čast ob odprtem grobu. Za njuno zemsko delo jima naj bo Bog plačnik. Naj počivata v miru!

PRI LJUDEH, KI ČESTO TRPE NA ZAPEKI, ZARADI ČESAR NASTAJAJO VRENJA V ŽELODCU IN ČREVESJU, pospešuje se temeljito čiščenje celotnih prebavnih organov s čiščo naravno

FRANZ-JOSEFOVE

grenčice, zaužite zjutraj na tešč želodec. Z uporabo

FRANZ-JOSEFOVE

grenčice se naglo odpravi plast z jezika, ki je nastala zaradi zapeke, ravnatoko pa se tudi doseže boljši apetit.

Ogl. reg. S. br. 30.474/35

Šmartno v R. d. Žalostni pogreb smo imeli pretekli teden. V Rožnem vrhu je na pljučnici umrl v najlepši moški dobi Martin Brežnik, ka-

SLOMSEKOVE ŠMARNICE.

V letošnjem maju bomo častili majniško kraljico s čitanjem Slomšekovih šmarnic. V teh šmarnicah nam daje Slomšek smernice in opisuje cili našega življenja.

Šmarnice niso le za cerkveno berilo, pač pa so pripravne tudi za vsako domačo majniško pobožnost, kakor tudi za vsako drugo priliko in vsak čas. Cena broširani knjigi je Din 18.— in vezani knjigi pa Din 28.—

Naroča se pri:

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

teremu je pred pol letom strela ubila ženo. Trije maloletni otroci so tako postali sirote ter ostali sami brez očeta in matere. Kako je vsa župnija z njim sočustvovala, je pokazal lep pogreb. Na sedmini je nabral šmarčan Gašpar za dijaško semenišče 130 Din.

Zabukovje. Dne 28. marca je izdihnil svojo blago dušo Jožef Pajk, kmet v Lašah. Dasi ravno je imel štiri razrede gimnazije, vendar je ostal zvest sv. katoliški Cerкви in kmečki grudi. Bil je dober gospodar, skrben oče svojih otrok in miroljuben sosed. Kot predsednik konkurenčnega odbora se je veliko trudil s popravili cerkve in župnišča. Bil je vedno vnet pristlaš Slovenske ljudske stranke, dolgoletni naročnik »Slovenskega gospodarja« in ud Mohorjeve družbe. V njegovem verskem in političnem prepričanju ga ni moglo nič omajati, ne vojska in ne preganjanje. Zaradi njegove moznosti so ga spoštovali vsi ljudje, celo njegovi nasprotniki. Svojo trlinpolmesečno bolezen je prenašal z veliko potrpežljivostjo. Četudi mu je bilo težko, zapustiti petero nepreskrbljenih otrok, ženo, 83 let starega očeta ter brate in sestre, vendar se je vdal v božjo voljo. Njegov pogreb je pričal, kako je bil pri vseh priljubljen. Naj počiva v miru! — Dne 31. marca pa je umrla pridna Marijina družbenica Marija Kunšek, po domače Kruhek. Bila je vnetja za čast božjo. Kot šivilja je popravila in napravila več mašnih oblek in cerkvenega perila, vse za božji »lon«. Bila je lep zgleđ pobožnega krščanskega življenja vsem drugim dekletom. Gotovo jo je Bog zato v nebesih bogato poplačal.

ga je sin pregovoril, da ni šel sam sebe tožit, in mu obljubil, da bo on popravil, kar je oče zagrešil.

Vsi, ki so poslušali Tevževo izpoved, so se prepričali, da je govoril resnico.

»Toda vi niste držali obljube, ki ste jo dali očetu,« je dejal sodnik strogo; »vsaj čakali ste tako dolgo, da bi človek mogel dvomiti, ali ste jo sploh še mislili izpolniti.«

»Izpolnil sem jo; škodo sem že popravil,« je rekel Tevž.

»Kako?«

»Tiste male reči iz testamenta so izvršili že oče. Blazinki nisem ničesar dolžan, ker je itak več dobila, kakor ji je šlo. Ostane le še mojster Jurij Močilnik; temu pa sem tudi vse povrnil.«

»Ali je to res?« je vprašal sodnik mojstra Kristofa in ga ostro pogledal.

»Tevž, Tevž, kaj praviš?« je vzkliknil krojač razburjeno. »Jaz ne vem nič.«

»Ali niste dobili lani poleti štiri sto tisoč dinarjev?«

Krojač je raztegnil usta in oči, čudno je zarigal in komaj prišel do sape:

»Kristof nebeški in Golijat čeravzelj! Tak ti si jih poslal? Da, da, lani avgusta mi jih je prinesel pater Valerijan, kapucinar, in ničesar ti ni hotel povedati kakor le to, da je denar moj. Za norca me je imel, ampak denar je bil pravi.«

»Odkod si ga dobil?« je vprašal Tevža župan.

»Za Dvornikovo.«

»Prodal si vendar šele jeseni.«

»Ne, že sredi julija. Vprašajte Križnika! Hotel sem vso reč skriti.«

»Zaslišati moram onega patra,« je odločil sodnik.

»Menda ne bo treba; saj imam potrdilo.« Pri teh besedah je segel Tevž po listnico, pobrskal v nji in nato ponudil krojaču neki listek.

»Kristof moj!« je lomastil mojster. »To je prav tisto pismo, ki sem ga dal kapucinarju — res! Doma imam še drugo; na tistem mi je pater napisal, da sem denar od njega dobil.«

»Zmenila sta se! Oba tičita pod enim klobukom!« je zavpila Blazinka. »Ta mojster je bil vedno na onegale strani. Lažnivca! Goljufa!«

Krojač je ves rdeč zahrpal:

»Koza stara! Coprnica salabolska! Saj ti jih pokažem vseh štiri sto tisoč, ki jih imam naloženih. Odkod naj bi pa imel ta neznanski denar? Kapucinarjevo pismo tudi prinesem; tu pa je moje lastno-ročno, črno na belem, datum in podpis. Ali to ni dovolj?«

Molil je svoje potrdilo sodniku, potem ga je dal pričam. Ljudje so bili vsi iz sebe in so strmeli v Tevža, ki si je grizel brčice.

»Ali imate še kaj povedati?«

(Dalje sledi.)

tomobilska cesta, ki pelje iz Makale proti jugu. Ta cesta bo te dni podaljšana do mesta Kvoram.

Negušev avtomobil zaplenili Italijani.

Neki italijanski oddelek je pri zasledovanju pri jezeru Ašangi porazenih Abesincev zaplenil velik ter dragocen avtomobil, o katerem so Italijani prepričani, da je last abesinskega cesarja.

Oglasi

v „Slov. gospodarju“ imajo najboljši uspeh!